

Nr 420.

Av herrar **Andersson** i Rasjön och **Fast**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 40, med förslag till lag om anställande av distriktsbarnmorskor m. m.

I proposition nr 40 har Kungl. Maj:t i anslutning till förlossningsvårdens omorganisation bl. a. framlagt förslag till ny lag om anställande av distriktsbarnmorskor m. m. Enligt förslaget skall distriktsbarnmorskans kontanta lön bestridas av staten, medan respektive landsting skall svara för kostnaderna för naturaförmånerna. Dessa skola enligt lagförslagets 5 § 1 mom. utgöras av kostnadsfritt möblerad bostad jämte värme och lyse eller ock skall lämnas ersättning för dessa förmåner efter ortens pris. Bostaden skall omfatta minst ett rum och kök jämte nödiga uthus ävensom, där hinder härför icke möter, särskilt rum för mottagning. Enligt 2 mom. i samma lagförslag skall frågan angående utgörande och beskaffenhet av naturaförmåner ävensom rörande ersättning för sådan förmån i händelse av tvist hänskjutas till Medicinalstyrelsen, som härutinnan äger meddela beslut. Dylikt beslut må ej överklagas.

Bestämmelsen, att Medicinalstyrelsen skall avgöra vid tvist om naturaförmånerna, innebär en nyhet. Enligt gällande barnmorskelaag, enligt vilken respektive primärkommuner skola svara för distriktsbarnmorskans naturaförmåner, finnes visserligen en bestämmelse, att barnmorskestyrelse skall meddela slutgiltigt beslut i dylikt tvist. Detta synes fullt riktigt, ty i annat fall kunde stor oenhetlighet i fråga om naturaförmånerna och deras värdesättning förekomma inom relativt begränsade områden. Men i och med att det, såsom nu föreslagits, blir landstinget, som skall tillhandahålla naturaförmånerna, och dessa följaktligen bliva enhetligt reglerade för hela landstingsområdet, bortfaller helt skälet att införa en överordnad instans för bedömande av naturaförmånerna och deras värdering.

I full konsekvens härmed ha statsmakterna också, när det gällt distrikts-sköterskorna, till vilkas kontanta avlöning ju staten i viss utsträckning lämnar bidrag men vilkas naturaförmåner bekostas av landstingen, ansett sig kunna med fullt förtroende lämna åt landstingen att besluta med avseende å naturaförmånerna utan att göra Medicinalstyrelsen till överinstans. Någon anledning att för barnmorskornas vidkommande härvidlag införa en annan ordning synes ej föreligga.

Framhållas må även, att landstingen bättre än Medicinalstyrelsen känna förhållandena i de olika orterna och sålunda hava större möjligheter att rättvist avväga naturaförmånerna eller den för dessa utgående ersättningen. Då landstingen hava att besluta ifråga om naturaförmåner till ett flertal olika befattningshavarekategorier, kan man förvänta, att respektive naturaförmå-

ner eller ersättningen härför fastställes på ett fullt opartiskt och även rättvist sätt de olika grupperna emellan.

Under åberopande av vad sålunda anförts få vi härmed hemställa,
att riksdagen måtte besluta

att 2 mom. i 5 § av förslaget till lag om anställande av distriktsbarnmorskor måtte utgå.

Stockholm den 9 februari 1937.

Gustaf Andersson
i Rasjön.

Erik Fast.
